

Al far

Virginia Woolf

Asseguda al terra amb els braços al voltant dels genolls de la senyora Ramsay, més a prop d'ella impossible, somreia en pensar que ella mai no comprendria el sentit d'aquella abraçada, i es va imaginar que a les cambres de la ment i del cor de la dona que en aquell moment l'estava tocant, físicament, hi havia, com els tresors de les tombes dels reis, pedres amb inscripcions sagrades, que si es poguessin desxifrar, t'ho farien saber tot, però que mai no serien revelades al públic. ¿Quin deuria ser el camí, de l'amor o de l'astúcia, que et duia a les cambres secretes? ¿Quin era el truc per fondre's com aigua abocada dins una gerra, fer-se un, amb l'objecte adorat? ¿Era el cos, o bé era la ment, qui aconseguiria ficar-se en els entortolligats passadissos del cervell? O era el cor? ¿Podia l'amor, com deia la gent, unir-la amb la senyora Ramsay? Vist que no era coneixement, sinó amor, el que ella desitjava, no inscripcions en pedres sagrades, ni cap de les coses escrites en llengües conegudes pels homes, sinó intimitat, senzillament, que és coneixement, va pensar ella, tot reposant el cap sobre el genoll de la senyora Ramsay.

WOOLF, Virginia. *Al far*. Traducció d'Helena Valentí. Barcelona: Proa, 1984, p. 67-68
Traduït per Helena Valentí